

ako vlada za intenzívneho nariekania uteká do Bruselu s prosíkom o peniaze a návrhom, ako migrantov spravodlivo rozdeliť naprieč EÚ. Dnes nám nič také nehrozí, a tak môžeme s pokojom zotrvať v alibistickej zhode, že migrantov tu nechceme. A že nás sa tento problém vlastne ani netýka. Veď platné pravidlá EÚ hovoria jasne – o migranta sa musí postarať prvá členská krajina, na ktorej územie noha tohto migranta vkročí.

Keďže väčšina migrantov dnes do Európy prúdi zo Sýrie a Líbye, celý problém leží prevažne na pleciach Talianska, Malty a Grécka. Tie ako odplatu migrantov radi podporia, aby vo svojej ceste pokračovali ďalej na sever. A problém tak v podstate hodia na Britov, Francúzov a Nemcov. Tí zas vehementne protestujú, že ani oni ich tam nechcú, lebo vraj zneužívajú sociálne systémy. Vyzerá to, že akékoľvek konštruktívne riešenie humanitárnej krízy na vlnách Stredozemného mora je efektívne zablokované.

Hoci kvóty sú lepšie, ako celú vec naďalej ignorovať, stále by sme nimi riešili len dôsledky. Skutočným problémom aj naďalej zostávajú štedré sociálne systémy, ktoré sú neudržateľné aj bez prílivu migrantov. A, samozrejme, aj absencia kompetentnej zahraničnej politiky EÚ. Bezpoľhavý postoj k Ukrajine – ktorú máme doslova na prahu – hovorí za všetko. Problém Sýrie a Líbye radšej alibisticky nechávame na Američanov, ktorí situáciu zvládli akurát rozbombardovať a odísť. Ak sa chceme tváriť, že tieto problémy neexistujú, je pre nás životne dôležité poslať k brehom severnej Afriky vojnové námorníctvo, ktoré pašerákom loďky pekne rozstrieľa. Humanitárna kríza tak ostane na druhom brehu. Zmizne z očí, zmizne z mysle...

TAKTO TO VIDÍM JA

Slovák som aj Slovákom budem

Medaily sa rozdelili, stíchli fanúšikovské chorály, doduneli mantinely a hokejisti sa rozleteli po ťažkej sezóne do svojich domovov. Spravodlivosť v športe nie vždy existuje, ale šťastie vždy praje len pripraveným. Slovenský hokejový tím tradične sklamal očakávania slovenských fanúšikov, ktorí sú jedni z najlepších a najoptimistickejších na svete.

Svetový hokej nám opäť raz ukázal, že patríme len medzi priemer. Naše výsledky sú skôr náhodné a nesú pečať nekonceptnej práce s mládežou. Platí, že kto ako zaseje, tak bude aj žať.

Čakanie na zázrak

My sme už viac ako 20 rokov riadne nezasiali (iba ak mlátili prázdnu slamu), a tak nemôžeme

“

Do hokeja treba pustiť čerstvý vzduch. Dať šancu tým, ktorí to chcú robiť.

očakávať medailovú úrodu. Stále čakáme na zázrak a náš osud na majstrovstvách sveta je poväčšine, okrem našich nie vždy presvedčivých výkonov, závislý od výsledkov iných mužstiev.

Som len hokejový fanúšik, ktorý nevidí do zatuchnutej kuchy-

ne hokejového diania, ale štatistiky nepustia. Naši mladí hokejisti už dávno neobsadzujú popredné miesta na drafte do NHL.

Počet hráčov, ktorí sa presadia v najlepšej hokejovej súťaži sveta, je z roka na rok alarmujúco nižší. Robíme chyby a tieto chyby sa dajú jasne pomenovať a aj riešiť. Za všetkým treba hľadať koncepčnosť a každodennú systematickú prácu s mládežou. Iskierku nádeje vliali na začiatku roka v Kanade bronzoví mládežníci na majstrovstvách sveta do 20 rokov.

Čas na zmenu

Napriek tomu tu nepokrivkávame, ale doslova krívame za svetom aj za tými, ktorých sme niekedy hokejovo nebrali príliš vážne. Klameme sami seba.

Ak neurobíme radikálne zmeny vo výchove mládeže a budeme sa bolestne utápať v sebaľútosti a v žabomyších funkcionárskych vojnách, hokejový svet nám zatiaľ ešte viac ujde. Je čas „vylufťovať“. Je čas na zmenu. Do hokeja treba pustiť čerstvý vzduch. Dať šancu tým, ktorí to chcú robiť. Mnohí z nich boli fantastickí hokejisti a s dvojkrížom na hrudi urobili veľmi veľa pre našu malú krajinu. Dajme zmenu šancu a začnime pracovať s mládežou, lebo len poctivá práca nám prinesie to, po čom všetci tak túžime, a to sú dobré výsledky.

Slovák som aj Slovákom budem. Vždy budem našim reprezentantom držať palce, či už v dobrom, alebo v zlom.

Imrich Béreš,
predseda Predstavenstva Prvej
stavebnej sporiteľne, a. s.

+

♦♦♦♦♦